

телностъ такъвзи. Но истинно добродѣтелния и учения чловѣкъ, който има въ душата си и страхъ господень, той не се отнася тъй. Той за нищо не счита нито укоренията на хората, нито славата, която отъ тѣхъ се дава, но само гледа какъ да угоди на Бога. На всяко свое дѣло не се страхува отъ друго, освенъ отъ Бога, и отъ гризанието на съвѣстѣта си. Положението му може да се измѣни, самия му животъ да се изгуби, но добродѣтелта му остава неизтѣняема, съ една рѣчь, таковия иска да е добродѣтеленъ, а не да се показва че, е добродѣтеленъ.

Авесаломовото въстание противъ Самия си баща Давида царя избухва. Изъ първо се вижда, че и народа е заедно, паданieto Давидова, и сѣданнето на Прѣстола Давидовъ стъ Авесалома се вижда на всичкитѣ за вѣрно и сигурно. Ахитофелъ, чловѣкъ ученъ и съ най голѣмо уважение, на когото съвѣтитѣ се държаха за съвѣти Божии (Царство В. 15 23) вижда, че Авесаломовата страна е силна, а Давидовата слаба, открива се за неприятель на царя си, минува на Авесаломовата страна. дѣто мисли, че ще запази и Слава и ихтибаръ! Ето чловѣка отъ обстоятелствата, ето чловѣка отъ вѣка ни! Но Хусси, Давидовъ приятель и другаръ се отнася съвѣмъ другояче въ сѣщото врѣме. Той, като се научилъ за Авесаломовото въстание, като видѣлъ Господаря си опасностъ. дохожда при Давида, раздира си дрехитѣ предъ него, прѣдлага му, че желае да го съдружи въ заточението му и че е готовъ да участвува отъ всичкитѣ нещастия и до гроба на нещастния му и старъ неговъ царъ. (Царетѣ В. К. 32). Ето истинния добродѣтеленъ чловѣкъ, който има страхъ отъ Бога.

Отъ горѣказанитѣ се поучавами, че всяка добродѣтель, която не се основава на Божия страхъ, която не става съвѣмъ за слава божия отъ когото извира всяко щастие и съвършенство, „всяко даение благо